

Спринтер

Пилип-Полян Юрик

*Розповіла запоріжанка Надія Кузьмівна Мала.

Троє друзів, перехиливши на лоні природи по кількасот грамів оковитої, почали хвалитися один одному, хто на що здатний. Євген сказав, що може перепливати ставок у Новопокровці (там плесо шириною не менш як кілометр), Петро – що він набере в рот бензину й, випльовуючи, запалить.

– А я зміг би пробігти від зупинки до зупинки швидше, ніж трамвай, — мовив Руслан.

– Ти що ж, спринтер?

– Ні. Але прибіжу швидше, аніж трамвай приїде.

– Та ні, це ти вже занадто...

– Споримо?

– На що?

– Ящик горілки для нашої ж компанії.

Євген і Петро швидко погодилися. По-перше, Руслан вайлуватий, із черевцем, отже, спринтер із нього нікудишній. По-друге, цікаво побачити його намагання обігнати трамвай – можна пореготати досхочу. А по-третє, горілку, хто б не купував, а питимуть потихеньку всі троє – на кілька пікніків вистачить. Окрім того, Євген поставив умову, що вони з Петром повинні їхати саме в тому вагоні, з яким змагатиметься Руслан. А Петро, хитро посміхнувшись у вуса, подумав: "Водієві трамвая дам кілька десятків гривень, хай прискорить рух – подивимося, чия візьме".

– Можеш навіть трохи раніше побігти – тільки ми зайдемо до вагона, — поблажливо промовив він, і всі троє вдарили по руках.

Уранці друзі вже стояли на зупинці. Як і домовилися, двоє їх зайшли до вагону, а Руслан став на старт. Петро дав водієві сто гривень і шепнув, щоб той гнав, як кажуть, на всіх парах.

Але тут сталося те, чого не чекали ні Євген, ні Петро: не встигли двері зачинитися, Руслан, мов справжній спринтер, пробіг уперед метрів десять, різко звернув на трамвайну колію й побіг по шпалах попереду трамвая. Водій натиснув на сигнал. Дзеленчав безперервно аж до наступної зупинки. Робітники в цей час їхали на зміну, їм кожна секунда була дорога – ніхто не хотів запізнитися. Вони лаяли водія, визирали з вікон і кричали Русланові, що він і сякий, і такий. А той спокійно перейшов на біг підтюпцем, за ним на такий же швидкості поволі чиргикав трамвайний вагон.

Руслан спокійно добіг до наступної зупинки й, не спиняючись, помчав у двори поміж будинками. Бо знав, що пасажирів, які поспішали на роботу, не пошкодують для нього ні лайки, ні кулаків.